

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobkyne: **L. G. - N., K.**, IČO: X., právne zastúpený: *JUDr. M. Š. CSc., advokát so sídlom B.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo SR**, Nová ul. č. 13, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/227/8869-75416/2008/994291-r zo dňa 30.9.2008, č. I/227/8018-76449/2008/990033-r zo dňa 29.9.2008, č. I/227/8018-76445/2008/990033-r zo dňa 30.9.2008, č. I/227/8018-75182/2008/990033-r zo dňa 22.9.2008, č. I/227/8018-76450/2008/990033-r zo dňa 29.9.2008, č. I/227/8018-75226/2008/990033-r zo dňa 23.9.2008 a č. I/227/8018-62721/2008/990033-r zo dňa 15.7.2008, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14S 119/2008-90 zo dňa 20.05.2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/119/2008-90 zo dňa 20. mája 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu žalobkyni, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/227/8869-75416/2008/994291-r zo dňa 30.9.2008, č.I/227/8018-76449/2008/990033-r zo dňa 29.9.2008, č. I/227/8018-76445/2008/990033-r zo dňa 30.9.2008, č. I/227/8018-75182/2008/990033-r zo dňa 22.9.2008, č.I/227/8018-76450/2008/990033-r zo dňa 29.9.2008, č. I/227/8018-75226/2008/990033-r zo dňa 23.9.2008 a č. I/227/8018-62721/2008/990033-r zo dňa 15.7.2008. Týmito rozhodnutiami žalovaný potvrdil ku každému vyššie uvedenému rozhodnutiu zodpovedajúce dodatočné platobné výmery Daňového úradu Dunajská Streda, ktorými správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmu a dane z pridanej hodnoty.

Krajský súd v Trnave posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal, že došlo k zdaniteľnému plneniu a že na základe tejto skutočnosti bol oprávnený vystaviť faktúry.

Ohľadne rozdielu dane z príjmov fyzických osôb vyrubeného rozhodnutím daňového úradu prvostupňový súd považoval obsahom spisu a rozhodnutia za dostatočne odôvodnený záver o tom, že žalobkyňa mala vo svojom účtovníctve neoprávnene zaevidované faktúry osvedčujúce výdavky vo výške 7.686.260,- Sk, čo pri znížení výdavkov o túto sumu sa prejavilo dovyrubením rozdielu dane z príjmov. V tejto súvislosti poukázal na nesprávne chápanie pojmu preukázania výdavku žalobkyňou, keďže podľa názoru súdu v daňovom konaní nepostačuje, aby tvrdený daňový výdavok bol preukázaný len formálne perfektným účtovným dokladom. Podstatné je, aby tento účtovný doklad odrážal reálne plnenie. Nie je teda možné brániť sa v konaní tým, že nebolo zohľadnené formálne perfektné zdokladovanie výdavkov. V priebehu daňovej kontroly bolo jednoznačne preukázané a správne vyhodnotené, že tvrdené úhrady sporných faktúr č. 14/2002, 185/2002, 55/2002, 57/2002, 37/2002, 5/2002, 70/2002, 204/2002, 205/2002, 251/2002, 188/2002 a faktúry od subjektu I. V. – T., nekorešpondovali s reálne uskutočnenými transakciami a nebolo nimi preukázané vynaloženie výdavkov v zmysle § 24 ods.1 zákona o dani z príjmov.

K rozhodnutiam týkajúcim sa dovyrubenia DPH za príslušné zdaňovacie obdobia súd uviedol, že pri nich správca dane vychádzal z toho, že nepreukázaný daňový výdavok nemôže byť ako daň na vstupe základom pre odpočet dane. Z ohľadom na nepreukázanie reálneho uskutočnenia zdaniteľných plnení, ktoré mali byť osvedčené vyššie uvedenými faktúrami a neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou v tomto zmysle upravil daňovú povinnosť platiteľky DPH. Aj tu poukázal na nedodržanie podmienky zákona pre uplatnenie odpočtu DPH a povinnosť daňovníka preukázať osvedčenie rozhodujúcich skutočností, nie iba účtovným dokladom, ale aj dôkazmi, ktoré reálne nasvedčujú požiadavke zákona, že k zdaniteľnému plneniu naozaj došlo.

S ohľadom na obsah odvolania ako aj žalobných dôvodov prvostupňový súd k namietaným procesným pochybeniam v súvislosti s vypočúvaním svedka Ľ. Š. ako fyzickej osoby, aj ako konateľ a spoločnosti N. spol. s r. o. uviedol, že žalovaný nemá zo zákona žiadnu možnosť ovplyvniť, či a ako dlho bol Ľ. Š. v postavení chráneného svedka v trestnom konaní. Ľ. Š. bol ohľadne daňového konania vypočutý vyšetrovateľom Úradu Justičnej a kriminálnej polície v čase, keď jeho výsluch bol reálne možný. Potvrdil, že predmetné faktúry podpísal, avšak k plneniu z nich nedošlo. Ak žalobkyňa chcela vyvrátiť toto tvrdenie na preukázanie reálnych plnení mala predložiť ďalšie relevantné dôkazy, k čomu nedošlo. Je v jej neprospech, že po vystúpení z programu ochrany svedkov sa Ľ. Š. zdržoval na neznámom mieste a nebolo možné vykonať jeho opakovaný výsluch, prípadne ho konfrontovať so žalobkyňou.

Naproti tomu však súd vyhodnotil dôkazy vykonané správnymi orgánmi tak, že v dôkaznej núde v akej sa žalobkyňa nachádzala, by ani táto konfrontácia nemala žiaden reálny význam. Dôsledok takejto situácie nie je potom možné považovať za presúvanie dôkaznej povinnosti daňovým úradom na žalobcu, ktorý by nemal oporu v zákone.

Z ohľadom na vyhodnotené vykonané dokazovanie správnymi orgánmi, súd nepovažoval za dôvodné a majúce oporu v obsahu spisu ani žalobné námietky poukazujúce na nezákonnosť postupu a nedostatočne zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi. Takisto sa nezaoberal námietkou premlčania, keďže nebola žiadnym spôsobom upresnená a nie je zo žaloby zrejmé, či a aký návrh sa mal premlčať.

Vzhľadom na uvedené prvostupňový súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a o náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 250k OSP tak, že procesne neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie, alebo zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobkyni prizná právo na náhradu trov celého konania.

V odvolaní namietal, že krajský súd nesprávne zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Z jeho strany došlo k zásadnému pochybeniu v tom, že neprihliadol na skutočnosť, že napriek záväznému právnomu názoru odvolacieho správneho orgánu o tom, že prvostupňový správny orgán má vykonať výsluch svedka Š. a dať možnosť žalobkyni sa vyjadriť k tomuto výsluchu, prípadne vykonať konfrontáciu so svedkom Š. k tomuto nedošlo a túto úlohu prvostupňový správny orgán neuskutočnil a v novom odvolacom konaní druhostupňový správny orgán len vyhodnotil skutočnosti uvedené v prvostupňovom rozhodnutí. Podľa názoru žalobcu ak sa žalovaný rozhodol, že výpoveď svedka Š. bude využívať v daňovom konaní mal si zabezpečiť daného svedka pre účely ďalšieho konania tak, aby bola daná zákonná možnosť žalobkyni klásť mu otázky a prípadnej potreby sa s ním konfrontovať. Takáto požiadavka zo strany žalobcu sa nedá považovať za prenesenie dôkazného bremena na žalovaného a najmä v záujme žalovaného by malo byť správne a úplne zistenie skutkového stavu veci. Aj napriek tomu, že žalovaný pred súdom uviedol, že novo vydané rozhodnutia sa neopierali iba o výpoveď svedka Š., ale o všetky získané dôkazy z daňového konania, je žalobca toho názoru, že základ pre jej rozhodnutie tvorí práve výpoveď svedka Š., ktorá je z hľadiska žalobcu pre celý priebeh daňového konania nepoužiteľná, nakoľko nebola daná žalobkyni možnosť klásť svedkovi otázky, alebo sa s ním v prípade potreby konfrontovať. Za daného stavu výpoveď svedka Š. nemala byť súčasťou daňového konania vedeného voči žalobkyni.

Napokon v odvolaní žalobkyňa namietala tú skutočnosť, že v zápisnici z pojednávania zo dňa 20.05.2010 je ako člen senátu uvedený JUDr. R. F. a v rozsudku zo dňa 20.05.2010 je ako člen senátu uvedený JUDr. E. B..

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradne tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§156 ods. 1,3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Nakoľko každé vyššie označené napadnuté rozhodnutie správneho orgánu bolo vedené na Krajskom súde v Trnave pod samostatným konaním, krajský súd uznesením č. 14S/119/2008 zo dňa 27.02.2009 spojil na spoločné konanie v zmysle § 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP všetky vyššie označené veci.

Z obsahov súdnych spisov a administratívnych spisov súd zistil, že :

Žalobou došlou Krajskému súdu v Trnave dňa 24.10.2008 vedenou pod sp. zn. 14S/119/2008 sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/227/8869-75416/2008/994291-r zo dňa 30.09.2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dunajská Streda č. 612/230/13116/08/Ková z 13.03.2008, ktorým bol žalobkyni na základe vykonanej daňovej kontroly vyrubený nedoplatok na daň z príjmu fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 2002 vo výške 2.876.274,- Sk.

Žalobou došlou súdu dňa 24.10.2008 vedenou pod sp. zn. 1S/120/2008 sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/227/8018-76449/2008/990033-r zo dňa 29.09.2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dunajská Streda č. 612/230/13143/08/Ková z 13.03.2008, ktorým bola žalobkyni na základe vykonanej daňovej kontroly vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2002 v sume 84.000,- Sk ako rozdiel dane po zohľadnení nadmerného odpočtu uplatneného v daňovom priznaní vo výške -38.959,- Sk a daňovej povinnosti zistenej správcom dane po opakovanej daňovej kontrole vo výške 45.041,- Sk. Daňové orgány neuznali za dôvodne uplatnenú daň na vstupe z faktúry 37/2002 vo výške 84.000,- Sk.

Žalobou došlou súdu dňa 24.10.2008 vedenou pod sp. zn. 14S/121/2008 sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/227/8018-76445/2008/990033-r zo dňa 30.09.2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dunajská Streda č. 612/230/13156/08/Ková z 13.03.2008, ktorým bola žalobkyni na základe vykonanej daňovej kontroly vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2002 v sume 417.864,- Sk ako rozdiel dane po zohľadnení nadmerného odpočtu uplatneného v daňovom priznaní vo výške -419.354,- Sk a nadmerného odpočtu zisteného správcom dane po opakovanej daňovej kontrole vo výške 1.490,- Sk. Daňové orgány neuznali uplatnenú daň na vstupe z faktúry 204/2002 vo výške 183.264,- Sk z faktúry č. 188/2002 a z faktúry bez čísla od J. V. – T. z 23.08.2002 vo výške 119.600,- Sk.

Žalobou došlou súdu dňa 24.10.2008 vedenou pod sp. zn. 14S/122/2008 sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/227/8018-75182/2008/990033-r zo dňa 22.09.2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dunajská Streda č. 612/230/13153/08/Ková z 13.03.2008, ktorým bola žalobkyni na základe vykonanej daňovej kontroly vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2002 v sume 183.264,- Sk ako rozdiel dane po zohľadnení nadmerného odpočtu uplatneného v daňovom priznaní vo výške -397.241,- Sk a nadmerného odpočtu zisteného správcom dane po opakovanej daňovej kontrole vo výške -213.977,- Sk. Daňové orgány neuznali uplatnenú daň na vstupe z faktúry 70/2002 vo výške 183.264,- Sk.

Žalobou došlou súdu dňa 24.10.2008 vedenou pod sp.zn. 14S/123/2008 sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/227/8018-76450/2008/990033-r zo dňa 29.09.2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dunajská Streda č. 612/230/13145/08/Ková z 13.03.2008, ktorým bola žalobkyni na základe vykonanej daňovej kontroly vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2002 v sume 241.500,- Sk ako rozdiel dane po zohľadnení nadmerného odpočtu uplatneného v daňovom priznaní vo výške 222.708,- Sk a vlastnej daňovej povinnosti zistenej správcom dane po opakovanej daňovej kontrole vo výške 18.792,- Sk. Daňové orgány neuznali uplatnenú daň na vstupe z faktúry 55/2002 vo výške 57.500,- Sk a z faktúry č. 57/2002 vo výške 149.500,- Sk a z faktúry č. 2002010 vo výške 34.500,- Sk.

Žalobou došlou súdu dňa 24.10.2008 vedenou pod sp. zn. 14S/124/2008 sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/227/8018-75226/2008/990033-r zo dňa 23.09.2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dunajská Streda č. 612/230/13139/08/Ková z 13.03.2008, ktorým bola žalobkyni na základe vykonanej daňovej kontroly vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2002 v sume 366.600,- Sk ako rozdiel dane po zohľadnení nadmerného odpočtu uplatneného v daňovom priznaní a daňovej povinnosti zistenej správcom dane po opakovanej daňovej kontrole vo výške 26.519,- Sk. Daňové orgány neuznali uplatnenú daň na vstupe z faktúry č. 5/2002 vo výške 183.264,- Sk z faktúry č. 14/2002 vo výške 182.741,- Sk.

Žalobou došlou súdu dňa 10.11.2008 vedenou pod sp. zn. 14S/136/2008 sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/227/8018-62721/2008/990033-r zo dňa 15.07.2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dunajská Streda č. 612/230/13154/08/Ková z 13.03.2008, ktorým bola žalobkyni na základe vykonanej daňovej kontroly vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2002 v sume 182.742,- Sk ako rozdiel dane po zohľadnení nadmerného odpočtu uplatneného v daňovom priznaní vo výške -183.923,- Sk a nadmerného odpočtu zisteného správcom dane po opakovanej daňovej kontrole vo výške 1.181,- Sk. Daňové orgány neuznali uplatnenú daň na vstupe z faktúry 185/2002 vo výške 182.742,- Sk.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad, tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej

súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (článok 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenie daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca daní, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky a iné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a ohliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a dokladmi k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií, alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodujúcou otázkou v konaní bola otázka posúdenia a rozloženia dôkazného bremena medzi daňový subjekt ako platiteľa dane a správcu dane.

Ústrednou odvolacou námietkou žalobcu uvedenou v odvolaní bola námietka, že napriek tomu, že správne orgány ako základ pre svoje rozhodnutie použili najmä výpoveď svedka Š. bolo porušené právo žalobkyne v tom, že jej nebola daná možnosť vyjadriť sa k výsluchu a v prípade potreby vykonať konfrontáciu žalobkyne so svedkom Š.. Pri takomto kľúčovom postavení svedka Š. mali daňové orgány zabezpečiť daného svedka pre účely ďalšieho konania, aby bola daná zákonná možnosť žalobkyne klásť mu otázky a v prípade potreby sa s ním konfrontovať a vyvrátiť jeho tvrdenia.

Pri vyššie uvedenej zásade voľného hodnotenia dôkazov a vyhodnotenia týchto dôkazov na základe správneho uváženia Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že správne orgány nepochybili, keď nezabezpečili prítomnosť svedka Š. na účely daňového konania ani v prípade, že by tento svedok bol vypátraný a možnosť zabezpečenia jeho prítomnosti správnymi orgánmi dosiahnuteľná.

Je možné pripustiť skutočnosť, že výpoveď svedka Š. pred príslušníkmi polície v trestnom konaní bola podnetom, pre ktoré daňové orgány vykonali u žalobcu daňovú kontrolu, avšak rozhodujúca je skutočnosť, že správne rozhodnutia neboli odôvodnené s poukazom na výpoveď svedka Š., ako sa mylne domnieva žalobca, ale o iné ďalšie dôkazy, ktoré podrobne označili a vyhodnotili.

Na základe vlastných šetrení mali daňové orgány za preukázané, že žalobkyňa napríklad:

Nebola schopná preukázať dodanie objednanej inzercie, pričom na výzvu daňových orgánov predložila dva kusy inzertného časopisu, ktoré boli vydané ešte predtým ako si ich sama objednala, že predložila časopis, ktorý mal iba vymenenú prvú a poslednú stranu, aby vyzeral aktuálne, hoci bol vydaný v minulosti, ďalej, že žalobkyňa zaúčtovala v peňažnom denníku úhradu faktúry za prieskum trhu za rok 2002, ale predložený prieskum trhu vychádza zo starých údajov z roku 1999 a neobsahoval žiadne aktualizované údaje za rok 2002, ďalej žalobkyňa na výzvu na preukázanie oprávnenosti výdavkov za prenájom skladovacích priestorov predložila neúplnú nájomnú zmluvu, v ktorej chýbala podstatná časť zmluvy, pričom daňový úrad zistil, že prenajímateľ nevlastnil v danom období predmet

prenájmu a skutočný vlastník nehnuteľností poprel akýkoľvek kontakt a právny vzťah s v zmluve označeným prenajímateľom, ďalej napriek tomu, aby preukázala žalobkyňa správnosť daňového výdavku za výrobu hlavičkového papiera, napriek výzve daňového úradu nepredložila žiaden dôkaz, že došlo k zdaniteľnému plneniu, ďalej žalobkyňa uplatnila odpočet dane na základe faktúr za sprostredkovanie predaja strukovín, pričom ako sprostredkovanú spoločnosť označila spoločnosť C. s.r.o., predložila kúpnu zmluvu uzavretú s touto spoločnosťou, pričom správca dane zistil, že v danom období spoločnosť pod týmto menom neexistovala.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že takéto dôkazy nemožno dať do príčinnej súvislosti s výpoveďou svedka Š. a potvrdzuje to záver najvyššieho súdu, že správny orgán sa neopieral o túto výpoveď ako o dôkaz v konaní a svedok Š. netvrdil nič, čo by bolo v rozpore s daňovými zisteniami.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu daňových orgánov v konkrétnej veci sa musí obmedziť len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých daňové orgány vychádzali nie sú pochybné a to najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady daňového tvrdenia a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému daňové orgány dospeli. Súd dospel k záveru, že správne orgány pristúpili k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov potom ako vykonali všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Správne orgány vychádzali z náležite zisteného skutkového stavu, správne aplikovali právny predpis na predmetný skutok a ich rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

K odvolacej námietke žalobcu ohľadne nesprávne označeného člena senátu JUDr. Ľ. B., Najvyšší súd SR poukazuje na uznesenie č. 14S/119/2008-100 Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.09.2010, ktorým tento súd napadnutý rozsudok 14S/119/2008-90 zo dňa 20.05.2010 v záhlaví v časti zloženia senátu opravil tak, že namiesto JUDr. Ľ. B. bol omylom ako člen senátu uvedený JUDr. R. F..

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP) v dôsledku

čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj z dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému sa náhrada trov konania zo zákona nepriznáva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 15.02.2011

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková